MIHAI
RADU

Repetiţie pentru o lume mai bună

roman

POLIROM
2024

Uneori, când treceam pe la el și eram obosit, mă gândeam să rămân și eu acolo, să-mi pună un pat în camera lui, să mi se repartizeze o Dana a mea sau aceeași Dana.

„Uite, tata, împărțim aceeași femeie!"

Ce, nu am voie să mă retrag, să zac, să bolesc și să fiu muribund încă de pe-acum dacă vreau?

Era acolo un bătrân pe nume Laurențiu Cordoș, fost doctor, o piticanie gheboasă care se agăța de viață cu o disperare meticuloasă. Admirabil și antipatic, când parte din peisaj, când invizibil, apărând de după gardurile vii, răsărind din pământ. Se plimba de două ori pe zi înfigând bastonul ăla argintiu în pământ de parcă înfigea steagul pe Everest. Bătrânul Cordoș avea un genunchi înțepenit și o pielită pe ochi. Când deschidea gura, mirosea tare urât, de parcă înăuntrul său începuse moartea să fiarbă ceva. Avea ochii albaștri, dar se vedeau ca printr-un geam murdar, din cauza acelei cataracte pe care probabil că nu avea nici un sens să o mai opereze.

Eu îl scoteam pe tata la aer în cărucior și îi citeam din *Gazeta Sporturilor*, el dădea din cap din ce în ce mai mult,

semn că totul merge din ce în ce mai prost. Bătrânul Cordoș, care se plimba singur, venea și el ca un câine slab ai cărui stăpâni au murit, se așeza fără să scoată o vorbă lângă mine pe bancă, de fiecare dată prea aproape. Stăteam cu un bătrân în dreapta mea, cu altul în stânga și le citeam din *Gazeta Sporturilor*.

Ochii slăbesc, îmi spuneam, se sting în ei înșiși, carnea devine insensibilă, se transformă într-un material ca o cârpă oarecare, părul dispare, dinții mor, articulațiile înțepenesc, iar oasele se fragilizează. Fiecare e împins tot mai departe în el însuși, rătăcește spre liniștea unui punct ideal și indiferent. Corpurile nu se mai văd unele pe altele, deși stau față în față, iar irisurile s-au uscat. Îl atingi pe celălalt și ce dacă-l atingi? El însuși, de dincolo, nu poate să ajungă la propria piele, la propriul corp în care tu bați cu degetele ca într-un zid: lumea devine un parc în care oameni orbi plimbă câini orbi. Ceață neagră între corpuri și atât. Poate niște amintiri plantate ici-colo, ca niște copaci, de primăria absurdului. Nu le vezi, doar le auzi, cum ai auzi un televizor pornit într-un apartament vecin. De fapt, în timp, te convingi că nu auzi nimic, că totul a fost de fapt un zgomot

de fond. Și într-un anumit moment probabil încetezi cu totul, pierzându-ți încordarea de a mai fi ceva.

Ne despărțim de corpurile noastre și corpurile noastre se despart de noi și de celelalte corpuri, amintirile se despart unele de altele cum s-au despărțit odată continentele, se topesc și în tot acest timp, ca un motor, vibrează sub tine o teamă fără nici un înțeles.

Casa în care stăteam nu era tocmai mare: o cameră, hol și bucătărie la parter și două dormitoare și o baie la etaj. Avea zidurile jupuite și nu m-aș fi mirat dacă începea să intre apa prin acoperiș în iarna aceea. Unul dintre dormitoare avea un balcon mic, cu balustradă de fier ruginit, abia încăpeau pe el trei persoane. Tata o cumpărase chiar în ianuarie 1990 cu banii strânși ca să-și schimbe Dacia veche.

Strada Acvilei făcea parte din vechiul cartier Uranus, mare parte din el demolat. Excavatoarele lui Ceaușescu își beliseră dinții și în capul străzii Acvilei, dar acolo muriseră, ca niște animale mari.

În curte erau doi cireși înalți și umbroși, astfel încât din stradă nu vedeai casa. La începutul anilor 2000,

tata apelase la firma unei prieten și refăcuse structura de rezistență a casei, apoi povestise și tot povestise vecinilor de pe stradă despre armătura de fier beton, de sutele și sutele de kilograme de materiale băgate.

— Mă rog, probabil costurile ar fi fost imense, dar mă știe omul de peste patruzeci de ani, încheia el, închizând secretos un ochi, invocându-l astfel prin tăcere pe cel care fusese odată.

Gesticula în timpul ăsta și privea casa, așteptând din partea ei să clipească din ferestre recunoscătoare sau să i se frece cu acoperișul de picior ca un motan.

Pe-atunci, tata stătea din primăvară până toamna târziu la masa din fața casei, sub cireși, îngrijorat când și când de calitatea aerului sau de zgomotul orașului care se revărsa peste blocurile mari construite pe Bulevardul 13 Septembrie. Mama îi făcea cafele slabe, apoi, când nu a mai fost mama, își făcea singur. Nu depășea în plimbări limita a cinci sau șase străzi, cuprinse între Bulevardul 13 Septembrie și Șoseaua Progresului.

Fusese un funcționar mărunt în Ministerul de Externe, Direcția Juridică a

Tratatelor, și din când în când, privind știrile, simțea nevoia să puncteze:

— Eu mi-am făcut datoria când a fost să mi-o fac, acuma să vă vedem pe voi.

Dar nu avea răbdare să vadă nimic, schimba întotdeauna pe un canal de sport.

Pe vremea aia încă scria epigrame și coresponda cu alți epigramiști pe care îi numea „prietenii mei epigramiști din toată țara", să-i deosebească astfel de ceilalți prieteni, ne-epigramiști, ai lui din toată țara. Nu-i erau tocmai prieteni epigramiștii și nici țara nu era chiar „toată" țara. Vreo zece epigramiști la început. Apoi s-au împuținat ca în zece epigramiști mititei și au rămas doar cinci epigramiști bătrânei care se pupau în fund unii pe alții de cât de buni sunt și care depănau amintiri de la Festivalul Epigramei din Valea Jiului din 1992 sau altele asemănătoare. Când au rămas doar cinci însă, au început să își scrie scrisori, pentru că la telefon nu prea se mai înțelegeau. Nu auzeau, vorbeau prost din pricina protezelor dentare, țipau, mai mult se enervau. Într-o zi, tata a spus:

— Suntem oameni ai condeiului, dă-o dracu'! iar ceilalți au vibrat ca un tot.

În decurs de vreo trei ani au murit însă unul câte unul, a rămas doar tata, care a început să-i uite, iar când i-a uitat pe ei a început să se uite și pe sine. Uitarea ca o gură care mănâncă lumea, iar într-un final se mănâncă și pe sine, lăsând în urmă un fel de anti-buric al lumii.

Uneori simțeam răzbunarea vie a acestei boli necruțătoare și îmi imaginam cum noaptea lucrează să-l șteargă pe tata și din mințile noastre.

Am stat cu el și cu asistenta Dana în acea primă noapte când l-am adus acasă, am adormit spre dimineață. Nu mai scosese vreun cuvânt de aproape două săptămâni, deschidea ochii când și când, uneori se mira, alteori se încrunta. L-am întrebat pe doctorul de la „Conac" ce se întâmplă în creierul său și mi-a spus: „Mai nimic. Vise, fantezii, mai nimic". Voiam să-l întreb dacă-l doare, dacă suferă, însă nu știam cum să formulez întrebarea. Am zis-o pur și simplu:

— Suferă?

— Asta nu se știe niciodată în cazul lor. Dar, așa cum v-am spus, el nu mai știe că este el sau ce se petrece.